

искаше да работи. На всички, които се нуждаеха, той помагаше. Затова го обичаха и почитаха въ цѣлата околия. Нѣмаше човѣкъ да го мрази. Той нѣмаше врагове. Всички го обичаха и познаваха. А нѣмаше човѣкъ въ цѣлата околия, който да не познава чичо Добри.

Дѣлчо обичаше много татка си. Той го боготворѣше дори. За Дѣлчо нѣмаше по-уменъ, по-добъръ и по-ученъ човѣкъ отъ татко му.

Чичо Добри бѣше училъ въ турско време въ града при прочутия тогавашенъ учителъ Зиновий. Билъ дори неговъ помощникъ-учителъ. А отпосле татко му не пропускаше да прочете всѣки день вестникъ или книга.

Житото узрѣ. Полето се люлѣеше като развълнувано море. Златнитѣ житни класове блестѣха на слънцето и канѣха жетваритѣ.

Отъ два дни Дѣлчови имаха жетвари, много жетвари: моми, момци и булки отъ околнитѣ села. Отъ изгрѣвъ слънце дори до залѣзъ полето ехтѣше отъ пѣсни, викове

и смѣхъ. Жетваритѣ пѣха пѣсни за златното слънце, за зеленитѣ гори, за широкото поле и чуднитѣ и славни юнаци. Дѣлчо се учеше да жене. Женѣше и слушаше.

Дългиятъ лѣтенъ день си отиваше. Слънцето съ весела усмивка позлатяваше горитѣ и планинскитѣ върхове и се прибираше на почивка въ своитѣ златни палати.

Жетваритѣ тръгваха за дома съ нови пѣсни. Въ широкия дворъ на задругата, подъ грамадния джбъ ги чакаха дългитѣ софри за вечеря.

Следъ вечерята писваше гайда, залюляваше се весело хоро. Часъ, два, три играеха и никой не усѣщаше умора, никой не искаше да почива.

